

LAURIE GILMORE

BIG BAD WOLF

Vertaling Merel Dinnessen

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2026 Laurie Gilmore

Oorspronkelijke titel: *Big Bad Wolf*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland

Vertaling: Merel Dinnessen

Omslagontwerp: Lucy Bennett

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Serene Illustrations

Zetwerk: Crius Group, Hulshout

Druk: Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2114 0

ISBN 978 94 027 7763 5 (e-book)

NUR 302

Eerste druk september 2026

Originale uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentie-technologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Noot van de auteur

Het gebeurt niet vaak dat een auteur de kans krijgt om een eerder verschenen boek te herschrijven en opnieuw te redigeren, maar ik heb het geluk gehad dat die kans zich voordeed. Een eerdere versie van dit boek verscheen onder de titel *A Curse of Blood and Wolves* van Melissa McTernan, mijn andere pseudoniem. Veel verhaallijnen en personages zijn hetzelfde gebleven, maar Maple Hollow, het eigenzinnige stadje waar dit verhaal zich afspeelt, is helemaal nieuw.

Dit verhaal schreef ik voordat *The Pumpkin Spice Café* de bestseller werd die het nu is. Jullie feedback heb ik ter harte genomen en ik heb geprobeerd alles wat jullie zo graag lezen in Dream Harbor ook hier tot leven te brengen.

Ik wens jullie heel veel leesplezier en hoop dat jullie net zo van dit verhaal genieten als ik deed van het herschrijven.

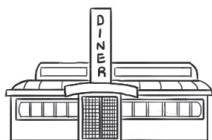
Xo,
Launi G

HUIS VAN THEO

WASSERETTE

GERT'S DINER

BOS VAN FIE

BAR

WINKEL

POSTKANTOOR

POLITIEBUREAU

MAPLE HOLLOW

HUIS VAN RAFE

RUBY'S BOSPAD

HUIS VAN
RUBY & LENA

Playlist

Don't Blame Me – Taylor Swift	♥
Porch Light – Noah Kahan	♥
Eat Your Young – Hozier	♥
A Drop in the Ocean – Ron Pope	♥
Meet Me In The Woods – Lord Huron	♥
Can't Catch Me Now – Olivia Rodrigo	♥
I Did Something Bad – Taylor Swift	♥
Howl – Florence+ The Machine	♥
favorite crime – Olivia Rodrigo	♥
Motion Sickness – Phoebe Bridgers	♥
So Easy – Olivia Dean	♥
Dark Paradise – Lana Del Rey	♥
Dracula – Tame Impala, JENNIE	♥
The Wolves – Ben Howard	♥
FEVER DREAM – Alex Warren	♥
Bruises – Lewis Capaldi	♥
greedy – Tate McRae	♥
Heaven – Julia Michaels	♥
12 to 12 – sombr	♥
invisible string – Taylor Swift	♥
Thunder – Lana Del Rey	♥
Wolves – Selena Gomez	♥
Aperture – Harry Styles	♥

Hoofdstuk 1

‘Hé, schatje, doe mij er nog maar een.’
‘Dat is nog steeds niet mijn naam, Sal.’

De oude man leek zich niet in het minst gegeneerd te voelen door Ruby's opmerking. Ze stond achter de bar, haar handen in haar zij, en wachtte tot hij haar naam noemde. Zoals de meeste mensen hier was Sal een vaste klant in de enige bar van het dorp. De eigenaren hadden niet eens de moeite genomen de bar een naam te geven. Op het uithangbord buiten stond simpelweg *Bar* in flikkerende rode neonletters. Sal kwam hier al elke avond lang voordat Ruby geboren was, maar ze was niet van plan hem ermee weg te laten komen dat hij haar schatje noemde.

‘Het is een koosnaampje,’ wierp hij tegen. Hij schoof zijn lege pintglas naar haar toe en schonk haar zijn liefste glimlach. Misschien was die glimlach ooit charmant geweest, maar vanavond was hij dat in elk geval niet. Sals grijs zat half verscholen onder zijn borstelige grijze snor, net zoals zijn fonkelende ogen half verscholen zaten onder zijn zware grijze wenkbrauwen. Zijn gezicht was gerimpeld en verweerd en hij droeg zelden iets anders dan flanel, net als bijna iedereen in deze kroeg. Het was onmogelijk te zeggen hoe oud hij was. Ruby had het nooit gevraagd.

Ze fronste en schoof het glas naar hem terug. Ze was niet in de stemming voor flirterige oude mannen, al was ze dat eerlijk gezegd nooit. ‘Probeer het nog eens.’

Sal lach ging al snel over in een piepende ademhaling. ‘Je bent altijd zo serieus, Ruby. Dat komt vast omdat je niet van hier bent,’ zei hij.

Niet van hier. Zo'n typisch Maine-gezegde dat ze al jaren hoorde. Niet van hier. Met andere woorden: niet hier geboren. Het maakte niet uit dat ze naar Maple Hollow was verhuisd toen ze acht was, het jaar waarin haar leven voorgoed veranderde. Het jaar waarin haar ouders stierven en zij en haar tweelingzus Lena naar dit vreemde kleine dorp kwamen om bij hun oudtante Millie te wonen. Ze woonde hier nu al meer dan twintig jaar en nog steeds herinnerden de dorpsbewoners haar graag aan het feit dat ze niet van hier was.

Macy kwam naast haar staan en mengde zich in het gesprek. 'Onzin,' zei ze, terwijl ze haar handen afveegde aan de theedoek die over haar schouder hing. Macy runde de bar al net zo lang als dat Ruby hier werkte. Ze was niet veel ouder dan Ruby en bijna acht centimeter kleiner, maar niemand haalde het in zijn hoofd om met haar te sollen omdat ze de macht had om mensen af te zonderen – zowel van drank als van dorpsroddels. Een lot erger dan de dood in deze uithoek. 'Ik ben wél in de County geboren en getogen en ik laat je ook niet wegkomen met dat schatje-dit, schatje-dat.'

De County. Nog iets wat Ruby had moeten leren toen ze hierheen verhuisde. Maine had zestien counties, maar Aroostook County was de enige die zo werd genoemd. De streek lag zo ver naar het noorden dat het vaak voor Canada werd aangezien. Het was een behoorlijke aanpassing geweest voor Ruby, die uit de buitenwijken van Boston kwam.

Toen ze voor het eerst haar intrek nam in het huisje van haar tante aan de rand van het bos, had Ruby het gevoel gehad dat ze in een sprookje was beland. Tijdens die eerste dagen, toen ze zo overmand was door verdriet dat ze nauwelijks kon praten of kracht had om te bewegen, zat ze naast Lena in de verwilderde achtertuin van haar tante, starend naar de bomen, terwijl ze in haar hoofd verhalen verzoon over wie of wat er in het duister zou kunnen ronddwalen. Helaas leek het leven hier in niets op de verhalen die ze als kind zo graag las. Als sprookjes haar iets hadden geleerd, dan was het wel dat het enige goede dat uit de tragische dood van haar ouders kon voortkomen, de belofte van avontuur was. Als ze dan toch wees moest worden, dan had daar

op zijn minst wat intrige tegenover moeten staan, zoals een mysterie om op te lossen of een zoektocht om aan te beginnen, of... of... iets. Zo dacht ze er toen over. Nu wist ze natuurlijk wel beter: het leven was geen sprookje en in deze bossen kwam je eerder een eland tegen dan een heks. Wees worden was simpelweg ontzettend tragisch en het leven in Maple Hollow was gewoon saai. Hoewel er geruchten de ronde deden in deze bar over wezens die 's nachts door de bossen sluipen, kende ze de wrange waarheid: sprookjes bestaan niet.

Ruby liet haar blik door de schemerige bar gaan terwijl Sal grinnikte om Macy's opmerking. Het was behoorlijk druk voor een vrijdagavond begin oktober. In de zomer kwamen er meestal wel wat mensen van buitenaf die een weekendje bleven om te kamperen of te wandelen. Waarschijnlijk zouden er nog een maand of wat toeristen langskomen om zich te vergapen aan de herfstkleuren, maar zodra de eerste sneeuw viel, sloot deze plek zich nog verder af van de buitenwereld. Het was geen wonder dat de dorpsbewoners graag verhalen vertelden over hun ontmoetingen met de uit de kluiten gewassen wolven door de jaren heen. Er was letterlijk niets anders om over te praten. Bijna iedereen had wel een verhaal over een ontmoeting met zo'n dodelijk wezen tijdens het jagen of vissen. Als je hun verhalen mocht geloven, waren ze er iedere keer maar net levend van afgekomen. Het was natuurlijk allemaal onzin, niets meer dan verhalen om de lange winterdagen mee door te komen. Het was bijna net zo overdreven als de grootte van de vissen die ze zogenaamd hadden gevangen. Ruby geloofde daar allang niet meer in.

Ze keek de bar rond. Een paar zitjes werden ingenomen door stamgasten die lachend door elkaar heen praatten en aan de bar hingen nog een paar oude bekenden zoals Sal. In een van de zitjes zat een groep wandelaars te genieten van hun eten en drinken voordat ze terug zouden keren naar hun kampeerplek voor de nacht. Ruby schatte in dat zij haar beste kans waren op een flinke fooi.

'Goed dan. Juffrouw Ruby Bellerose, mag ik er alsjeblieft nog een-tje?' vroeg Sal, terwijl hij een overdreven onschuldige blik opzette en elk woord van zijn verzoek extra aandikte.

‘Met plezier,’ zei Ruby. Ze nam zijn glas aan en pakte een nieuwe voor hem. ‘Dat was toch niet zo moeilijk?’

‘Moeilijker dan nodig was,’ zei hij terwijl ze zijn nieuwe bier voor hem neerzette. ‘Bedankt, schatje,’ zei hij met een knipoog.

Ruby schudde haar hoofd. Waarom deed ze nog moeite? Sal zou nooit veranderen. Niemand hier veranderde ooit.

‘Laat deze oude lastpak even voor wat hij is en breng deze drankjes naar tafel drie.’ Macy gaf Ruby speels een zetje met haar heup.

‘Oké.’ Ruby hees het dienblad op haar schouder en verruilde de ene lastpak voor een hele tafel vol. Alleen had ze nu, in plaats van een ooit charmante oude man, te maken met haar oude klasgenoten. Mensen met wie ze was opgegroeid en die in al die jaren nog nooit aardig tegen haar waren geweest.

Ze zette het dienblad neer en deelde de drankjes uit onder de waakzame blik van Trina, de voormalige *homecoming queen* – wat weinig wilde zeggen, aangezien hun eindexamenklas maar uit vijfenzestig leerlingen bestond – Kurt, de *quarterback* van het footballteam – wat ook niet bepaald indrukwekkend was, aangezien ze met drie andere scholen uit de buurt moesten samengaan om genoeg spelers bijeen te krijgen – Kai, een van Kurts oude teamgenoten en Shreya, van wie de vader Into The Woods bezat, de kampeerwinkel aan de rand van het dorp. Op een plek waar nauwelijks geld was had Shreya tenminste iets, en dat was genoeg om haar het gevoel te geven dat ze belangrijk was. In het kleinste dorp ter wereld was dit groepje zo’n beetje de elite. Wat opnieuw vrij nietszeggend was. Ruby deed geen moeite om een praatje te maken of te glimlachen. Ze zou toch geen fooi krijgen van deze tafel.

Trina grijsde toen Ruby zich omdraaide om terug te lopen naar de bar. ‘Hoe triest is het dat ze nog steeds zwarte kleding draagt?’ vroeg ze aan de anderen aan tafel, hard genoeg zodat Ruby het kon horen.

‘Alsof ze nog steeds in de rouw is,’ zei Shreya giechelend.

‘Jullie zijn echt een stel krengen,’ zei Kai lachend.

‘Haar ouders zijn al twintig jaar geleden overleden. Je zou denken dat ze er nu wel overheen zou zijn. Ze heeft therapie nodig of zo,’ zei Trina.

Ruby voelde niet eens de neiging om zich om te draaien. Het maakte toch niets uit. Deze mensen hadden hun oordeel over haar al jaren geleden gevormd. Ze was het nieuwe meisje, het trieste meisje, het rare meisje, het gothicmeisje. Ze had al lang geleden geleerd zich niets aan te trekken van wat ze over haar zeiden. Droeg ze veel zwart? Ja. Ze hield van zwart. Was ze verdrietig dat haar ouders dood waren? Welke sociopaat zou dat niet zijn? Was ze raar? Niet meer dan wie dan ook in dit verdomde dorp. Las ze af en toe graag horrorverhalen op het kerkhof? Iedereen had een hobby nodig. En die specifieke hobby was ze al een tijdje ontgroeid. Hoe dan ook, het kon haar niets schelen wat Trina en haar vriendengroep van haar dachten. Ze was net als de wolven in het bos geworden: gewoon weer een verhaal om door te vertellen. Maar wat haar wel abrupt deed stilstaan, was de plotselinge verandering van onderwerp aan tafel.

‘Heb je trouwens gehoord wat er met Lena is gebeurd? Ze is helemaal gek geworden.’

Ruby draaide zich om, haar zwarte rok zwierend om haar benen. ‘Wát zei je?’

Trina’s grijns werd breder. ‘O, sorry, Ruby. Ik had alleen gehoord dat het niet zo goed ging met je zus.’

‘Met mijn zus gaat het prima.’

‘Waarom heeft ze dan haar baan bij de peuterklas opgezegd?’

‘Ze was toe aan iets anders.’

‘Niemand heeft haar de laatste tijd nog gezien in het dorp.’

‘Dus?’

Trina haalde haar schouders op. ‘We maken ons gewoon zorgen om haar.’

‘Gelul.’

Shreya slaakte een verontwaardigde zucht, alsof ze beledigd was door Ruby’s taalgebruik, terwijl Bert aan de tafel ernaast zijn laatste knieoperatie zo luid tot in detail zat te beschrijven dat de hele bar het kon horen.

‘Ik hoorde dat ze haar baan moest opzeggen omdat haar ogen wegdraaiden en ze in tongen begon te spreken. Waar de kinderen bij waren,’ fluisterde Shreya, alsof fluisteren dit gerucht minder erg maakte.

Dat was niet wat er gebeurd was. Niet helemaal.

‘Jezus, wie kan dat nou wat schelen? Laat haar met rust.’ Kurt nam het voor Ruby op.

Helaas ging zijn hulp gepaard met een wellustige blik op haar borsten. Kurt was geen held. Als Ruby een dollar kreeg voor elke keer dat hij haar probeerde te versieren als hij hier met zijn vrienden was, zou ze genoeg geld hebben om uit dit dorp te verdwijnen. Helaas was Kurt niet alleen bereid om zijn vrouw te bedriegen, hij gaf ook nog eens waardeloze fooien. Ruby maakte van de gelegenheid gebruik om weg te glippen terwijl Trina haar man woedend aankeek omdat hij haar terecht had gewezen, en Shreya en Kai deden alsof het niet zojuist ontzettend ongemakkelijk was geworden. Want als er één ding was waar Ruby met niemand over wilde praten, dan was het wel haar zus.

Hoofdstuk 2

Ruby was aan het eind van de avond de bar aan het afnemen toen de deur openging en er een vlaag koele lucht naar binnen kwam. Het voelde als een verademing na de bedompte warmte in de bar. Ze liet de frisse herfstlucht diep tot zich doordringen voordat ze haar mond opendeed. 'Sorry, we zijn al een halfuur gesloten,' zei ze ten slotte zonder op te kijken. Haar onderrug deed pijn van het urenlang staan en haar voeten brandden in haar schoenen. Wie het ook was, hij of zij moest maar een sixpack bier gaan halen bij de nachtwinkel hiernaast zodat zij rustig kon afsluiten. Ze was kapot.

'Ik...'

Ruby keek op toen ze iemand zijn keel hoorde schrapen. Ze verstijfde. De man in de deuropening staarde haar aan, zijn ogen lichtten zilverachtig op in het halfduister. Hij was lang en breedgebouwd en had donker haar dat tot op zijn schouders viel. Zijn stoppelbaard was uitgegroeid tot een donkere, ruige baard van een paar dagen. Maar vooral zijn ogen joegen haar de stuipen op het lijf, want er was iets mee. Ze hadden iets... roofdierachtigs. Als Ruby had moeten raden waar en wanneer ze zou sterven, dan was het hier en nu geweest, door toedoen van deze man, die waarschijnlijk een of andere psychopaat met een bijl was. Dat was haar straf omdat ze had gewenst dat hier eens iets spannends zou gebeuren: vermoord worden door een psychopaat met een bijl. Waarom had ze de deur niet op slot gedaan? Waarschijnlijk omdat dat normaal gesproken nooit nodig was.

De man schraapte opnieuw zijn keel, maar zijn stem had nog steeds

het geluid van een schorre lage grom, alsof hij hem niet vaak gebruikte. 'Ik ben op zoek naar Macy.'

'Die is al naar huis.' Ruby liet haar vingers langs het jachtgeweer glijden dat Macy onder de bar bewaarde. Zou ze het durven gebruiken? Waarschijnlijk niet. Het gezicht van de man betrok. Hij verplaatste zijn gewicht ongemakkelijk van de ene voet naar de andere, alsof hij niet wist wat hij nu moest doen. Ruby kreeg heel sterk de indruk dat hij niet vaak onder de mensen kwam. Niet alleen omdat ze hem nog nooit in het dorp had gezien, maar ook omdat hij haar nog steeds aankeek alsof zij de antwoorden op alle vragen van het universum bezat. Wat abso-luut niet het geval was. 'Wil je een boodschap voor haar achterlaten?'

Hij dacht even na en knikte toen. 'Ja.'

Ruby wachtte. Hij fronste terwijl hij naar de juiste woorden zocht. Ruby moest bijna lachen, al was dat waarschijnlijk geen briljant idee als je mogelijk op het punt stond vermoord te worden.

'Zeg haar dat ik ben langsgesproken voor de tafels.'

Raadselachtig. 'Wat is er met de tafels?'

Hij schudde licht zijn hoofd, alsof hij zichzelf voorbereidde op een echt gesprek met Ruby. Alsof hij er niet op had gerekend dat hij zoveel zou moeten praten – misschien was dat juist de reden waarom hij pas na sluitingstijd was binnengekomen.

'Macy heeft me ingehuurd om nieuwe tafels te maken. Ik ben hout-bewerker.'

'O. Goed, ik zal het haar zeggen.'

Hij blies opgelucht zijn adem uit. Missie volbracht, hij had zijn boodschap afgeleverd.

Opnieuw kreeg Ruby de zeer onverstandige neiging om te gieche-len. 'Moet je nog iets opmeten of zo? Je kunt het nu doen, aangezien er niemand is. Ik ben toch nog niet klaar met opruimen.' Dit zou in de truecrimedocumentaire over haar moord precies het moment zijn waarop alle experts zich verbijsterd afvroegen waarom ze de moorde-naar had gevraagd te blijven. Zelf vermoedde ze dat de dood van haar ouders iets in haar had verdoofd, namelijk haar vermogen om écht bang te zijn. Waar moest ze tenslotte nog bang voor zijn als het ergste

wat er kon gebeuren al gebeurd was? Op een vreemde manier maakte dat haar immuun. De dood was onvermijdelijk en Ruby was er al vroeg mee geconfronteerd. Niet dat ze per se dood wilde, maar ze had zich er veel eerder bij neergelegd dan de meeste mensen. Misschien was dat dus de reden dat ze deze enge man binnen had laten komen. Of misschien was hij, nu ze hem beter bekeek, toch niet zo eng. Eigenlijk leek hij vooral zenuwachtig.

‘Oké,’ zei hij met een knikje. ‘Dank je.’

‘Geen probleem.’ Ruby hield hem in de gaten toen hij verder de bar in liep. Ze had de meeste lampen al uitgedaan, waardoor de ruimte schemerig was. De vloer en de tafelbladen plakten, en aan de muur staarde een enorme elandenkop hen aan. Maar de man leek daar niets van te merken, hij keek nog altijd naar haar. Ruby voelde haar gezicht warm worden onder zijn blik. ‘Hoe heet je?’ vroeg ze in een poging de spanning te doorbreken.

‘Rafe.’

Het klonk meer als een geluid dan als een naam. Die lage, keelachtige brom waarmee hij hem uitsprak, deed helemaal niets om de spanning te verminderen. Nu was het Ruby die haar keel schraapte. ‘Ik ben Ruby.’ Rafe’s blik gleed naar haar lippen, die ze in haar kenmerkende dieprode kleur had gestift. Een van zijn mondhoeken krulde omhoog, alsof hij het grappig vond dat haar naam zo goed bij haar lippenstift paste.

‘Aangenaam, Ruby.’

‘Insgelijks.’ De houten bar stond tussen hen in, maar tijdens hun kennismaking was Rafe ongemerkt dichterbij gekomen. Hij legde zijn grote handen op het gehavende hout. Er zaten littekens op zijn knokkels en er liep een grillige snee over zijn handrug. Blijkbaar liet houtbewerken zijn sporen na. Dat hoopte ze tenminste. ‘Ik heb je hier nog nooit gezien.’ Ruby ging verder met het afnemen van de bar en probeerde zijn blik en handen te negeren.

‘Ik ben meestal op mezelf.’

Dat had ze wel kunnen raden. ‘Woon je in het dorp?’

‘Nee, erbuiten. In een houten hut.’

‘Klinkt mooi.’

Hij haalde zijn enorme schouders op. Van opmeten was nog weinig gekomen, hij leek het te druk te hebben met naar haar kijken. 'Ik woon er nog niet zo lang,' zei hij, alsof dat alles verklaarde.

'Hoe heeft Macy je dan ooit gevonden?'

Er kwam een rauw geluid uit Rafe, iets wat misschien een lach was. Het was moeilijk te zeggen. 'Ik heb een Etsy-winkel.'

Ruby kon haar lach niet onderdrukken en sloeg haar handen voor haar mond. 'Sorry, dat was onbeleefd. Je hebt een Etsy-winkel?' Deze grote, enge man had een Etsy-winkel? Haar tante had dus gelijk gehad: je kon iemand niet zomaar op zijn uiterlijk beoordelen. Er gleed een roofdierachtige grijns over Rafe's gezicht. Verdomme, hij was... sexy. Dat had ze niet zien aankomen, maar nu hij dichterbij stond, bleek deze enge kerel er dus echt belachelijk goed uit te zien. Mensen zouden een moord doen voor zo'n kaaklijn en zulke jukbeenderen en hij verborg ze gewoon onder die stoppels. Zonde eigenlijk.

'Ja,' zei hij. 'Het is een handige manier om mijn werk te verkopen.'

Ruby knipperde. O ja, ze had een vraag gesteld.

'Macy vond mijn winkel en zag dat ik uit de buurt kwam. Ze vroeg of ik langs wilde komen voor een bestelling op maat.'

'En je besloot dat één uur 's nachts een goed moment was om even binnen te lopen?' vroeg Ruby met opgetrokken wenkbrauw. Wie was deze man in vredesnaam? Handen als een bokser, ogen als een moordenaar, maar hij verkocht handgemaakte spullen op Etsy? Ruby wist niet wat ze van deze hele ontmoeting moest denken. Als ze dit overleefde, had ze morgen in elk geval een geweldig verhaal voor Lena.

Hij haalde opnieuw zijn schouders op. 'Ik dacht dat ik haar misschien nog zou aantreffen voordat ze naar huis ging.'

'Nou, meestal ben ik degene die afsluit, dus als je Macy wilt spreken moet je eerder komen.'

'Ben je hier elke avond?'

'Elke avond behalve donderdag, dan ben ik vrij.' Jezus, Ruby, *waarom geef je hem niet meteen je adres? Gooi gewoon al je persoonlijke gegevens op tafel.* Alsof ze vroeger op school nooit had geleerd dat je geen vreemde mannen moest vertrouwen.

Rafe knikte alsof hij die informatie zorgvuldig in zich opnam. Toen haalde hij een rolmaat uit zijn achterzak en begon de tafels op te meten.

Eindelijk was Ruby even verlost van die onafgebroken blik. Nu was het haar beurt om te staren. Ze kon er niets aan doen – ze kon niet anders dan naar Rafe kijken terwijl hij door de ruimte liep, hurkte, zich over de tafels boog en met zijn lange armen moeiteloos van de ene kant naar de andere reikte. Hij droeg een versleten flanellen overhemd en een spijkerbroek die duidelijk betere tijden had gekend, maar die hem zat als gegoten. Alsof hij en die jeans samen heel wat hadden meegeemaakt en nu beste vrienden waren. Hij haalde een hand door zijn haar. Ruby zag hoe de spieren in zijn ontblote onderarm aanspanden. Wat had ze toch met onderarmen? Waarom wilde ze ineens weten hoe zijn huid onder haar lippen voelde?

Ze schudde haar hoofd en ging verder met opruimen. Ze deed heel erg haar best om niet meer naar de sexy houtbewerker/mogelijke seriemoordenaar te kijken, maar haar blik dwaalde toch telkens weer naar hem terug. Er was iets met hem: iets magnetisch, iets wat haar volledige aandacht trok. De manier waarop hij bewoog, sprak en naar haar keek. Rafe was nog geen halfuur binnen en nu al het interessantste wat haar in jaren was overkomen. En inmiddels was ze er vrij zeker van dat hij haar niet in stukken zou hakken om haar daarna in het bos te begraven. Ze was er ongeveer 85 procent zeker van.

‘Ik denk dat ik zo alles heb,’ zei hij, terwijl hij overeind kwam bij de laatste tafel en zijn blik de hare weer vond. Zijn mondhoek trok omhoog toen hij merkte dat ze al naar hem keek. Ze deed geen moeite om te doen alsof dat niet zo was. Zijn glimlach werd breder. ‘De volgende keer kom ik eerder langs,’ zei hij.

‘Doe dat.’

‘Maar niet op donderdag.’

Ruby smoorde een giechel. ‘Oké.’

‘Tot ziens, Ruby.’

Ze stak haar hand op bij wijze van groet terwijl Rafe de duisternis in liep.